

Клавдий беше богат патриций. Така бяха наричани в Рим знатните граждани, близки до царя. Домът му беше разкошен палат, украсен със злато, сребро и слонова кост. Той имаше роби и слугини. Най-голямото му богатство беше малката му дъщеря Лидия, нежно къдрокосо момиченце.

Лидия се отличавахе от своите родители, които бяха груби. Те мислеха само за увеселения и богати трапези, на които се лееше много вино и всички се опиваха.

Тя заболя, но домашният лекар не можеше да разбере каква е болестта ѝ. Родителите ѝ много се разтревожиха. Понеже Лидия силно се привърза към една от прислужничките на име Евника, майка ѝ позволи тя да я приспива. Лидия изгуби съня си. Какви ли мисли тревожеха това дете!

Една вечер, когато Евника я приготви за сън, започнаха да разговарят.

- Лельо Евника, мама не ми разрешава да играя с Юлий, защото той бил дете на роб. А Юлий е много добър. Единствено той обича моята любима птичка, която е затворена в кафеза. Готов е да ѝ носи ситни семенца от треви, но мама му забрани.

- Не се тревожи, мило дете. Така е прието богатите да не дружат с роби
- отговори тъжно Евника.

- Аз не искам така - възрази Лидия. - Кой може да премахне този ред?

- Ще дойде един много милостив Човек като топъл вятър. Той ще сгрее сърцата на хората и те така ще се обикнат, че няма да има вече роби. Всички ще бъдат като братя. Лидия се успокои и заспа. Майка ѝ се зарадва и следващата вечер пак повика Евника да я приспи.

- Лельо Евника, аз не искам да отивам там, където принасят жертви на идола*. Той е много студен. Направен е от камък. Страшен е. Има вид на вол. Аз не мога да се помоля на него. Сигурно и той не обича Юлий.

- Не се тревожи Лидия. Ще дойде добрият Човек като буря. Той е много силен, ще строши идола.

- Колко хубаво ще бъде тогава! - каза Лидия и заспа сладко.

На третата вечер тревогата на детето беше най-голяма.

- Лельо Евника, утре ще има в цирка игри. Татко нареди бащата на Юлий да бъде гладиатор. Той е роб и е длъжен да се подчини. Ако го убият...

Не довърши думите си Лидия и заплака, а Евника побърза да каже:

- Успокой се, детето ми. Ще дойде добрият и милостив Човек като слънце. Ще огрее арената и всички ще разберат колко жестоко е това зрелище. Тогава ще спрат завинаги гладиаторските игри.

- Кога ще дойде?

- Скоро, но никой не знае деня.

- Откъде ще дойде?

- От небето. На земята няма никъде такъв като Него силен, добър, справедлив и многомилостив.

- Как Му е името?

- Спасител!

Лидия се зарадва и започна да Го очаква. Тя беше уверена, че Той ще промени лошия ред на земята и ще стопли сърцата на хората. Най-много се радваше, че ще премахне робството. Той ще спаси света! Детските сърца очакваха най-много и най-искрено идването на Спасителя – Иисус Христос.

*Забележка: Преди да дойде Спасителят Христос, хората вярвали в измислени божества, направени от камък или дърво, които се наричали идоли.

Монахиня Валентина Друмева, Православно вероучение за деца, www.sveta-gora-zograph.com

